

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoEk/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711212453
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5711212453.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu – sudcov JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Kotrčovej, v exekučnej veci oprávnenej: A. B., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX A., právne zastúpená JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou so sídlom E. XX, XXX XX A., proti povinnému: A. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, XXX XX A., o vymoženie uloženej povinnosti: zameškaného výživného vo výške 764,- Eur od 1.12.2009 do 31.8.2011, bežného výživného vo výške 232,- Eur mesačne od 1.9.2011 a trov exekúcie – v konaní o námietkach povinného proti exekúcii, na základe odvolania oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 17Er/3239/2011-99 zo dňa 25.09.2014, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. potvrdzuje.
- II. Povinný má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči oprávnenej v rozsahu 100%.
- III. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. zostáva nedotknuté.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie alebo exekučný súd) pri aplikácii § 57 ods. 1 písm. b) v spojení s § 57 ods. 1 písm. f) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „exekučný poriadok“) zamietol námietky povinného proti exekúcii vedenej na úrade súdneho exekútora Mgr. Milana Somika, ktorý zastupoval Mgr. Juraja Galla, pod sp. zn. EX 1701/2011 a druhým výrokom exekúciu vedenú u Mgr. Milana Somika, ktorý zastupoval Mgr. Juraja Galla pod sp. zn. EX 1701/2011 zastavil.

2. Východiskovo prvoinštančný súd vymedzil, že dňa 29.02.2012 povinný doručil súdu námietky proti exekúcii. Následne dňa 4.4.2012 boli tieto doručené súdu aj prostredníctvom súdneho exekútora. Súčasťou podania boli fotokópie dokladov o úhradách, ktoré preukazovali poukazovanie platieb z titulu výživného. V námietkach povinný rozpísal platby za obdobie od 06.04.2009 do 18.10.2011, ktoré poukazoval trvalým príkazom z účtu v banke a taktiež v hotovosti. Ďalej v námietkach uviedol, že s upovedomením o exekúcii mu bolo doručené aj upovedomenie o začatí exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 2150/2011, preto žiada súd o vyčíslenie sumy, ktorá sa vymáha v tomto konaní. Po vyčíslení sa zaviazal zameškané výživné bezodkladne vyrovnat' a zároveň požiadal súd o to, aby mohol výživné platiť zo zrážok zo mzdy. Dňa 15.05.2012 bolo súdu doručené vyjadrenie oprávnenej, ktorá prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že zameškané výživné za obdobie od 12/2019 do 08/2011 predstavovalo sumu 764 Eur. Súdny exekútor vypočítal, že suma zameškaného výživného ku dňu 20.01.2012 predstavuje 1924 Eur. Ďalej uviedla, že povinný uhradil výživné v rôznych sumách a dátumoch. Rozdiel vo výške 116 Eur, ktorý vznikol pri výpočte oprávnenej a povinného zdôvodnila tým, že túto čiastku povinný skutočne zaplatil 6.4.2009, ale táto čiastka nebola uhradená titulom výživného.

Ďalej však dôvod platby neuviedla. Ďalej uviedla, že povinný od začatia exekúcie uhradil ešte sumu 200 Eur, o ktorej súdny exekútor pri vyhotovovaní upovedomenia nevedel. Na základe uvedeného oprávnená navrhla, aby súd vyhovel námietkam povinného, pokiaľ ide o istinu, a to sumu 1724 Eur (1924 Eur, t. j. suma uvedená v upovedomení – 200 Eur, t. j. suma, ktorú povinný uhradil po vydaní upovedomenia). Vo zvyšnej časti navrhuje, aby súd námietky zamietol.

3. Súd prvej inštancie zo spisu zistil, že konanie začalo podaním návrhu oprávnenej na úrade exekútora dňa 22.9.2011. Z návrhu vyplýva, že oprávnená žiadala vymáhať zameškané výživné vo výške 764 Eur od 1.12.2009 do 31.8.2011. Od 1.9.2011 žiadala vymáhať bežné výživné vo výške 232 Eur mesačne. Exekučným titulom je v danej veci rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 9C/18/2009-23 zo dňa 25.2.2009. Preskúmaním námietok a listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že ku dňu začatia exekučného konania, t. j. ku dňu podania návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, povinný v zmysle exekučného titulu zaplatil sumu 6312 Eur z titulu výživného v období od 6.4.2009 do 31.8.2011. Za uvedené obdobie mal povinný zaplatiť výživné v celkovej výške 6960 Eur (30 x 232 Eur). Rozdiel činí 648 Eur, ktoré mal povinný ešte zaplatiť. Pretože oprávnená neuviedla dôvod platby vo výške 116 Eur, ktorú povinný zaplatil 6.4.2009 bezhotovostným prevodom, na účet, kam výživné posielal, prijatie platby vo svojom vyjadrení potvrdila a povinný túto platbu súdu preukázateľne dokladoval, súd túto platbu započítal ako platbu na výživné. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že konanie o námietkach je konanie, kde súd rozhoduje, či exekúcia začala dôvodne a z vyššie uvedeného vyplýva, že zameškanosť z titulu neuhradeného výživného v tom čase existovala, návrh na vykonanie exekúcie bol dôvodný a preto sa exekúcia začala oprávnene. Povinný mal ku dňu podania návrhu zameškané výživné vo výške 648 Eur (z pôvodne žiadaných 764 Eur). Poukazujúc na uvedené dôvody súd prvej inštancie námietky zamietol ako nedôvodné. Pretože povinný predložil súdu dôkazy o platbách, ktoré ako výživné už uhradil, súd vykonal šetrenie, aby zistil, či nevznikol dôvod na zastavenie exekúcie z titulu vymoženía pohľadávky vymáhanej v tomto konaní. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že v podaných námietkach povinný predložil aj doklady preukazujúce platby zo dňa 30.9.2011 sumu 100 Eur a 18.10.2011 sumu 100 Eur. Spolu takto zaplatil za toto obdobie 200 Eur. Dňa 15.10.2013 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie, v ktorom povinný žiadal o generálne vyčíslenie zvyšku exekúcie, zároveň súdu predložil fotokópie úhrad od 20.3.2012 do 2.12.2013 v celkovej výške 6248 Eur. Po sčítaní všetkých úhrad, ktoré povinný zaplatil v období od 6.4.2009 do 2.10.2013, súd prvej inštancie zistil, že povinný zaplatil výživné v celkovej výške 12760 Eur pričom za dané obdobie mal zaplatiť 12760 Eur, teda ku dňu 30.9.2013 bolo zaplatené zmeškané aj bežné výživné. Dňa 21.10.2013 oprávnená oznámila, že je schopná sama sa živiť, teda v zmysle § 62 ods. 3 zákona o rodine, nie je jej otec A. C. povinný voči nej plniť vyživovaciu povinnosť. Zo súdneho registra súd ďalej zistil, že rozsudkom sp. zn. 5C/280/2013 zo dňa 12.12.2013 Okresný súd Martin zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa A. C. voči oprávnenej. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.1.2014 a tak sa rozhodnutie súdu stalo neúčinným exekučným titulom. Súd prvej inštancie konštatoval, že povinný splnil čo mu ukladal exekučný titul, zaplatil zameškané výživné vrátane bežného výživného a exekučný titul, na základe ktorého sa začala a viedla exekúcia sa rozsudkom 5C/280/2013 zo dňa 12.12.2013 stal neúčinným. Na základe uvedeného zistenia súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. b) v spojení s § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

4. Proti výroku rozhodnutia o zastavení exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 1701/2011 podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnená, ktorá sa domáha, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 19.9.2011 v spojení s podaným vyjadrením k námietkam povinného zo dňa 10.5.2012 si oprávnená uplatnila v rámci exekučného konania okrem práva na vymoženie zameškaného výživného vo výške 764 Eur a bežného výživného počnúc mesiacom september 2011 vo výške 232 Eur mesačne aj náhradu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 573,67 Eur za 3 úkony právnej služby a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia, návrh na vykonanie exekúcie, vyjadrenie k námietkam povinného spolu s 3x režijným paušálom – 2x 7,41 Eur a 1x 7,63 a DPH vo výške 20%. Odvolateľka poukázala na § 61b Exekučného poriadku a § 57 ods. 3 Exekučného poriadku. Oprávnená listom zo dňa 10.1.2014 oznámila, že netrvá na vymáhaní zostávajúcej časti výživného 1020 Eur a súhlasí s upustením od vykonávania exekúcie výživného, avšak navrhla, aby exekútor pokračoval vo vymáhaní trov právneho zastúpenia vo výške 573,67 Eur a trov súdneho exekútora. Keďže trovy právneho zastúpenia neboli vymožené, súd nesprávne rozhodol o zastavení exekúcie, pretože nedošlo k celkovému uspokojeniu a teda neboli splnené podmienky na jej úplne zastavenie. Súd nevzal do úvahy ani to, že navrhovateľka bola počas celého konania právne zastúpená a že tieto trovy neboli v exekúcií doposiaľ vymožené. Súd sa zameral vo svojom rozhodnutí len na to, že povinný splnil svoju povinnosť určenú exekučným titulom, ale trovy právneho zastúpenia

v exekučnom konaní vôbec neriešil a ani ich vo svojom rozhodnutí neuviedol. Keďže si povinný svoju povinnosť nesplnil dobrovoľne, musela sa oprávnená domáhať svojho práva v exekučnom konaní, teda trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne. Oprávnená má za to, že súd mal exekúciu zastaviť len čiastočne a to v časti týkajúcej sa nároku oprávnenej na výživné a súdny exekútor mal pokračovať vo vykonávaní exekúcie smerujúcej k vymoženiu trov exekúcie.

5. Povinný sa k podanému odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 17.4.2023. Vo vyjadrení povinný poukázal na § 203 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že s podaným odvolaním nesúhlasí a žiada, aby súd o trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podal subjektívne legitimovaný účastník konania (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie okresného súdu (v odvolaní napadnutom výroku II.) ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť nový civilnoprávny kódex, t. j. zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj ako „CSP“). V súvislosti s tým dňom 30. 6. 2016 zároveň zanikla účinnosť predchádzajúceho civilnoprávneho kódexu, zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len „O. s. p.“). V súvislosti s týmito zmenami boli zákonom č. 125/2016 Z. z. do Exekučného poriadku (ďalej v texte aj ako „EP“) zaradené nové ustanovenia § 9a a § 9b, ktoré riešili vzťah Exekučného poriadku ako právneho predpisu primárne upravujúceho problematiku exekučného konania ku kódexu upravujúcemu sporové konanie. Podľa tejto úpravy sa ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane aplikujú aj na exekučné konanie podľa Exekučného poriadku, pokiaľ to nie je vylúčené povahou veci. V exekučnom konaní však nemožno aplikovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP), v exekučnom konaní taktiež nemožno odpustiť zmeškanie zákonnej lehoty (§ 122 CSP), rovnako v exekučnom konaní nemožno podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (§ 324 CSP) a napokon sa nemôžu aplikovať ani ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153 CSP) a zákonnej koncentrácii konania (§ 154 CSP). Z povahy veci je v exekučnom konaní vylúčené vystupovanie intervenienta či už na strane oprávneného, alebo na strane povinného.

8. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa § 392 CSP odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje rozsudok alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením.

12. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel (§ 50).

13. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

14. Podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený. To neplatí, ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom. V takomto prípade znáša trovy exekúcie súd; súd nemá právo na náhradu trov exekúcie, ktoré platil.

15. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentami oprávnenej, ktoré sa týkajú jej samotného nároku na náhradu trov exekučného konania a to s poukazom na druhú vetu § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorej sa nielen exekútorovi, ale aj oprávnenému priznáva nárok na náhradu trov. V zmysle toho treba konštatovať, že povinný má povinnosť nahradiť oprávnenému trovy, ktoré mu vznikli v rámci exekučného konania a ktoré tvoria príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Medzi trovy exekučného konania, ktoré vznikli oprávnenému, patrí odmena za zastupovanie oprávneného, ak je zástupcom advokát (k jednotlivým plateným úkonom právnej služby a výške odmeny advokáta pozri § 13a ods. 2 písm. c) v spojení s § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), súdny poplatok (napr. zo žiadosti o udelenie poverenia exekútorovi podľa položky 13 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) a iné výdavky tak, ako to predpokladá § 251 CSP. Rovnaký záver možno vyvodíť aj z ustanovenia § 60 Exekučného poriadku, podľa ktorého sa vymožené alebo prijaté plnenia majú použiť v poradí na trovy exekútora, istinu, príslušenstvo a trovy oprávneného.

16. Odvolací súd však poukazuje na správnosť výroku II. z dôvodov, ktoré podrobne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia a ktoré fakticky odvolateľka ani len nespochybnila. Opravný prostriedok odvolateľky totiž svojím obsahom smeruje k vymoženiu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní, ktoré trovy ale vôbec neboli predmetom rozhodovania o zastavení, keďže tieto budú upravené až následným osobitným uznesením exekučného súdu o trovách, ktorého vydanie si exekučný súd vyhradil na čas po právoplatnosti oprávnenou napadnutého uznesenia.

17. Odvolací súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku neukladá prvostupňovému súdu povinnosť rozhodnúť o trovách jedným uznesením, predpokladá procesný výsledok konania o exekúcii ako takej (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 6/2010). Ak teda súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že o trovách exekučného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, neporušil ustanovenie § 200 ods. 1 Exekučného poriadku a nedošlo ani k porušeniu práv oprávnenej v tomto konaní, pretože súd prvej inštancie postupoval v medziach svojej právomoci. K inému záveru by odvolací súd mohol dospieť len vtedy, ak by súd prvej inštancie o tomto nároku odmietol rozhodnúť, resp. zostal by nečinný aj po právoplatnosti odvolateľkou napadnutého rozhodnutia o zastavení exekúcie.

18. Čo sa týka námietky povinného, že žiada, aby súd o trovách rozhodol podľa § 203 ods. 1 a ods. 2 exekučného poriadku odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že § 203 ods. 1 rieši prípad, ak k zastaveniu exekúcie dôjde zavinením oprávneného. V danom prípade bol návrh na vykonanie exekúcie podaný oprávnenou dôvodne, pretože povinný mal v čase podania návrhu zameškané výživne vo výške 648 Eur. Skutočnosť, že sa exekučný titul stal rozhodnutím Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/280/2013 zo dňa 12.12.2013 neúčinným nemožno považovať za zavinenie na strane oprávnenej. Takémuto stavu by zodpovedal jedine prípad, ak by sa na plnenie priznané exekučným titulom vzťahovala preklúzia a oprávnená by návrh na vykonanie exekúcie nepodala včas, čo sa tohto prípadu bezpochyby netýka. Rovnako tak povinným uvedené ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku rieši prípad, ak súd zastaví konanie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, teda v prípade, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, čo bez pochyb nie je tento prípad a povinný v priebehu vykonávacieho konania svoju povinnosť splnil a zameškané výživne a bežné výživne doplatil.

19. Na základe vyššie uvedených záverov, odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo výroku II. potvrdil ako vecne správne.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný povinný a neúspešná oprávnená, odvolací súd preto rozhodol tak, že povinný má proti oprávnenej nárok na náhradu odôvodnených trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).